Amikor meglep a kegyelem

lecke, 4. negyedév, 2025. október 04 – október 10

Szombat délután október 4

Emlékvers:

„Hit által nem veszett el Ráháb, a parázna nő az engedetlenekkel együtt, befogadván a kémeket békességgel. Zsidók 11:31

Józsué az előtte lévő feladatra nagy aggodalommal és önmagával szembeni bizalmatlansággal tekintett. De félelmeit Isten bíztatása eloszlatta: „[...] amiképpen Mózessel vele voltam, teveled is veled leszek; el nem hagylak téged, sem el nem maradok tőled. (...) te teszed majd e népet annak a földnek örökösévé, amely felől megesküdtem az ő atyáiknak, hogy nékik adom azt. [...] Minden helyet, amelyet talpatok érint, néktek adtam, amiképpen szólottam Mózesnek" (Józs l:5-6.3). A Libánon magaslatáig a messze távolban, a nagy tenger partjáig és keleten az Eufrátes partjáig minden az övék kellett legyen. PP 450.1

Az izraeliták még mindig a Jordán keleti partján táboroztak, amely Kánaán elfoglalásának első akadálya volt. Az Úr első parancsa így szólt Józsuénak: „[...] kelj fel és menj át ezen a Jordánon te és mind ez a nép arra a földre, amelyet én adok nékik" (Józs 1:2). Utasítást nem kaptak az utat illetően, hogy merre haladjanak, de Józsué tudta: ha Isten valamit parancsol, a véghezvitelhez utat is készít a nép számára. És ebben a hitében a rettenthetetlen vezető azonnal intézkedett a továbbvonulásra. PP 450.3

Vasárnap október 5

Második esély

Olvassuk el Józsué 2:1-et, valamint a 4Móz 13:1, 2, 25–28, 33 és a 4Móz 14:1–12 verseket. Miért kezdte Józsué a megígért föld meghódításának küldetését kémek kiküldésével?

Néhány mérföldnyire a folyón túl éppen a táborral szemben terült el a nagy és jól megerősített város: Jerikó. Ez a város az egész ország kulcsa volt és félelmes akadálya Izrael előrehaladásának. Ezért Józsué kiküldött két ifjút, mint kémet, hogy e várost szemléljék meg és valamennyire tájékozódjanak a lakosságról, az erőforrásokról és erődítményeik erejéről. A város ijedt és bizalmatlan lakói állandóan éberek voltak, így a hírnökök nagy veszélybe kerültek. Mégis Ráháb, egy jerikói asszony saját élete kockáztatásával megőrizte őket. Szívességének viszonzásául védelmük ígéretét adták neki a város elfoglalásakor. PP 450.4

A kémek biztonságban tértek vissza az üzenettel: „Bizony kezünkbe adta az Úr azt az egész földet; meg is olvadt már a földnek minden lakosa miattunk” (Józs 2:24). Jerikóban kijelentették nekik: „Hallottuk, hogy megszárította az Úr a Veres-tenger vizét előttetek, amikor kijöttetek Egyiptomból, és hogy mit cselekedtetek az Emoreusok két királyával, akik túl voltak a Jordánon, Szihonnal és Óggat, akiket megöltetek. És amint hallottuk, megolvadott a mi szívünk, és nem támadt többé bátorság senkiben miattatok. Bizony az Úr, a ti Istenetek az Isten fenn az égben és alant a földön” (Józs 2:10-11).PP 451.1

Olvassuk el János 18:16–18, 25–27 és János 21:15–19. Milyen párhuzamokat fedezünk fel Izrael nemzetének és Péternek, mint személynek adott második esély között?

Most parancsot adtak ki felkészülni az indulásra. A népnek fel kellett készülnie háromnapi eledellel. A hadsereg harcra fegyverkezett. Vezetőjük rendelkezésének mindnyájan örömmel engedelmeskedtek, segítségükről és bizalmukról biztosították: „Mindent megcselekszünk, amit parancsoltál nekünk, és ahová küldesz minket, oda megyünk. Amint Mózesre hallgattunk, éppen úgy hallgatunk majd tereád, csak legyen veled az Úr, a te Istened, amiképpen vele volt Mózessel” (Józs 1:16-17). PP 451.2

„Krisztus feltámadása után háromszor próbára tette Pétert. „Simon, Jónás fia” – mondta –, „szeretesz-e engem jobban, mint ezek?” Péter most már nem emelte magát testvérei fölé. Azhoz fordult, aki olvasni tudott a szívében. „Uram” – mondta –, „te mindent tudsz; tudod, hogy szeretlek.” János 21:15, 17.” COL 154.2

Péter háromszor nyíltan megtagadta Urát, és Jézus most háromszor kérte tőle a biztosítást szeretetéről és hűségéről kérdéseivel, amelyeket kihegyezett nyilakként lőtt bele Péter fájó szívébe. Az összegyülekezett tanítványok előtt Jézus feltárta Péter bűnbánatának a mélységét, és megmutatta nekik, hogy milyen mélyen alázatos lett az egykor dicsekedő tanítvány. JE 717.3

Érték a nem várt helyeken

Olvassuk el Józsué 2:2–11, Zsidók 11:31 és Jakab 2:25. Mit mondanak ezek a szövegek Ráhábáról?

„Ráháb egy prostituált volt, aki Jerikó falain élt. Elrejtette a két izraeli kémet, akiket a város védelmének felderítésére küldtek. Kedvességéért és Istenbe vetett hitének kinyilatkoztatásáért a kémek megígérték, hogy Ráháb és családja életét megkímélik, amikor Jerikót megtámadják. DG 35.3

„Isten azt mondta, hogy Jerikó városát átokkal kell sújtani, és hogy Rahab és családja kivételével mindenki meghaljon. Rahabnak az Úr követei iránt tanúsított kedvessége miatt meg kell menekülniük. — The Review and Herald, 1873. szeptember 16. DG 36.1

„Izrael Egyiptomból való kiszabadításakor Isten hatalmáról szóló hír messzire elterjedt. A háborús Jerikó erődítményének lakói remegtek. „Amint ezeket hallottuk” – mondta Rahab – „szívünk megolvadt, és senkiben sem maradt bátorság miattatok, mert a ti Istenetek, a Jehova, ő az Isten a mennyben fent és a földön lent” (Józsué 2:11). – Patriarchs and Prophets, 369 (1890). DG 36.2

„A város [Jerikó] minden lakóját, minden élőlényt, „férfit és nőt, fiatalt és öreget, ökröt, juhot és szamarat” karddal megöltek. Csak a hűséges Rahabot és családját kímélték meg, a kémek ígéretének beteljesülése érdekében. Magát a várost felégették.” – Patriarchs and Prophets, 491 (1890). DG 36.3

„Lásd Máté 1:1-16 Jézus genealógiájáról, akinek őse Rahab volt.” DG 36.4

Kedd október 7

Új elköteleződés

Olvassa el Józsué 2:12–21 és Exodus 12:13, 22, 23. Hogyan segít az Exodus szövege megérteni a kémek és Rahab közötti megállapodást?

„Íme, amikor bejutunk a földre, kötözd ezt a skarlátvörös fonalat az ablakra, amelyen leeresztettél minket, és hozd el apádat, anyádat, testvéreidet és apád egész házát hozzád." KJV — Joshua 2:18

„És ő azt mondta: Legyen úgy, ahogy mondtátok. Elküldte őket, és ők elmentek; ő pedig a vörös fonalat az ablakra kötötte." KJV — Józsué 2:21

A város minden lakosát, minden élőlénnyel „[...] férfitől az asszonyig, a gyermektől az öregig, sőt az ökörig, juhig és a szamárig" (Józs 6:21) kardélre kellett hányni. Csak a hűséges Ráhábot és családját kímélték meg a kémek ígérete szerint. A várost magát felégették. Palotái és templomai, pompás lakóhelyei, drága fényűző berendezései, a gazdag függönyök és drága ruhák a lángok martaléka lett. PP 457.5

Azt, amit nem lehetett a tűz által elpusztítani, minden ezüst-, arany-, réz- és vasedényt megátkoztak; Jerikónak nem volt szabad soha többé erődítménnyé felépülni. Ítéletet mondtak arra, aki az isteni erő által lerombolt falakat felépíteni merészelné. Az ünnepélyes kihirdetést egész Izrael jelenlétében tették: „Átkozott legyen az Úr előtt az a férfiú, aki felkél, hogy megépítse e várost, Jerikót! Az ő elsőszülöttjére rakja le annak alapját, s legifjabb fiára állítsa fel annak kapuit!" (Józs 6:26). PP 457.6

Jerikó lakosainak teljes pusztulása a Mózes által adott Kánaán lakóira vonatkozó korábbi parancs beteljesedése volt: „[...] megvered őket: mindenestől veszítsd ki őket" (5Móz 7:2). „De e népnek városaiban, amelyeket örökségül ad néked az Úr, a te Istened, ne hagyj élni csak egy lelket is" (5Móz 20:16). E parancsolat sokaknak a Biblia más részeiben megparancsolt szeretet és jóság lelkületével ellentétesnek látszik, pedig azok valójában a végtelen bölcsesség és jóság utasításai voltak. Isten Kánaánban akarta megalapítani Izraelt, hogy ott nemzetté, kormányzattá fejlődve általuk e földön kinyilatkoztassa királyságát. Nekik nemcsak az igazi vallás örököseivé kellett lenniük, hanem annak elveit az egész földön el kellett terjeszteniük. A kanaániták azonban akkor már a legromlottabbak, a leglealacso- nyítóbb pogányság követői voltak, s szükséges volt, hogy a földet megtisztítsák attól, ami megakadályozná Isten kegyelmes céljának beteljesítését. PP 458.1

„Amikor Isten meg akarta ütni Egyiptom elsőszülötteit, megparancsolta az izraelitáknak, hogy gyűjtsék össze gyermekeiket az egyiptomiak közül, vigyék őket saját lakóhelyükre, és vérrel jelöljék meg ajtóik kereteit, hogy a pusztító angyal meglássa azt, és elhaladjon otthonaik mellett. A szülők feladata volt összegyűjteni gyermekeiket. Ez a ti feladatotok, ez az én feladatom, és minden igazságot hívő anya feladata. Az angyal jelölést tesz mindazok homlokára, akik elszakadnak a bűntől és a bűnösöktől, és a pusztító angyal követi őket, hogy mind az öregeket, mind a fiatalokat teljesen megölje. 5T 505.2

Szerda október 8

Utköző értékek

Olvassa el Józsué 9:1–20. Melyek a hasonlóságok és a különbségek Rahab és a gibeoniak története között? Miért jelentősek ezek?

„És ő így szólt a férfiakhoz: Tudom, hogy az Úr nektek adta ezt a földet, és hogy félelmetek ránk szállt, és hogy a föld minden lakója megremeg tőletek. Mert hallottuk, hogy az Úr kiszárította nektek a Vörös-tenger vizét, amikor kijöttetek Egyiptomból, és hogy mit tettetek a Jordán túloldalán élő amoriták két királyával, Sihonnal és Oggal, akiket teljesen megsemmisítettetek. Amint ezeket hallottuk, megolvadt a szívünk, és senkiben sem maradt bátorság miattatok, mert az Úr, a ti Istenetek, ő az Isten a mennyben fent és a földön lent. Most tehát, kérlek, esküdjetek meg nekem az Úrra, mivel én jóságot mutattam irántatok, hogy ti is jóságot mutassatok az én atyám házának, és adjatok nekem valós jelet: hogy megmentitek az én atyámat, anyámat, testvéreimet, nővéreimet és mindazt, ami az övék, és megmentitek az életünket a haláltól.” KJV — Józsué 2:9-13

Sikhemből visszatértek az izraeliták gilgáli táborukba. Itt nemsokára különös küldöttség kereste fel őket, akik szövetséget kívántak velük kötni. A követek előadták, hogy messze földről jöttek és ezt megjelenésük igazolni látszott. Ruházatuk öreg és elnyűtt, saruik agyonhasználtak, foltozottak, élelmük penészes és tömlőik, melyek borospalackokként szolgáltak, repedezettek, összekötözöttek voltak, mintha az úton gyorsan javították volna meg. PP 469.1

Távoli otthonukban — feltételezhetően Palesztina magaslatain túl — földieik hallottak azokról a csodákról, amelyeket Isten tett népéért és ezért elküldték őket, hogy Izraellel szövetséget kössenek. A hébereket óva intette Isten, hogy Kánaán bálványimádóival szövetségre lépjenek, és a ..vezetők elméjében kétely támadt az idegenek igazmondását illetően. „[...] Hátha közöttem lakol te” — mondták. Erre azonban a küldöttek azt válaszolták: „Szolgáid vagyunk mi!” De amikor Józsué nyíltan megkérdezte: „Kik vagytok, és honnan jöttetek?” ők megismételték korábbi állításukat és őszinteségük bizonyítékaként hozzáfűzték: „Ez a mi kenyerünk meleg volt, amikor eleségül elhoztuk a mi házainkból elindulván, hogy hozzátok jöjjünk: most ímé száraz, és penészes lett, (...) e mi ruháink és saruink pedig megavultak az útnak igen hosszú volta miatt!” (Józs 9:7-8.12-13). PP 469.2

Ezek az érvek hatottak. A héberek „(...) az Úrnak tanácsát nem kérték (...) és békességesen bánt velök Józsué, és frigyet köte velök, hogy életben hagyja őket, a gyülekezet fejedelmei pedig megesküdének nékik” (Józs 9:14-15). Így léptek szövetségre. PP 469.3

Három nap múlva kiderült az igazság. Az izraeliták meghallották, hogy „[...] közel valók azok, hozzájok, sőt közöttök lakoznak” (Józs 9:16). Tudván, hogy lehetetlen a hébereknek ellenállni, a gibeoniták cselhez folyamodtak, hogy megmentsék életüket. PP 469.4

Csütörtök október 9

Meglepő kegyelem

Olvassa el Jósua 9:21–27. Hogyan ötvözte Jósua megoldása az igazságosságot a kegyelemmel?

Nagy volt az izraeliták méltatlankodása, mikor megtudták, hogy rászedték őket. Bosszúságuk még növekedett, mikor három napi út után elérték a gibeoniták városait közel az ország központjához. „[...] és zúgolódék az egész gyülekezet a főemberek ellen”, de ez utóbbiak vonakodtak a szövetség megtörésére, noha azt csalással biztosították. Mivel „[...] megesküdtünk nékik az Úrra, Izrael Istenére, most hát nem bánthatjuk őket” (Józs. 9:18). A gibeoniták kötelezték magukat bálványimádásuk feladására és Jahve imádásának elfogadására, s így életük megőrzése nem sértette meg az Úrnak a bálványimádó kanaániták kiirtására adott rendeletét. Esküjükkel a héberek sem kötelezték magukat bűn elkövetésére, és bár az esküt rászedéssel biztosították, azt mégsem kellett megszegniük. Ha valakit a szó kötelez — nem a rossz cselekvésére — szentnek kell azt venni. A nyereség, a bosszú, vagy önérdek nem befolyásolhatja az eskü vagy fogadalom sérthetetlenségét: „utálatosok az Úrnál a csalárd beszédek” (Péld 12:21). „Kicsoda megy fel az Úr hegyére? És kicsoda áll meg az ő szent helyén? [...] Aki kárára esküszik, és meg nem változtatja” (Zsolt 24:3; 15:4). PP 470.1

A gibeoniták életben maradhattak, de mint rabszolgák a szentélyhez lettek beosztva minden szolgai munka végzésére. „És tevé őket Józsué azon a napon favágókká és vízhordokká a gyülekezethez és az Úr oltárához” (Józs 9:27). Annak tudatában, hogy hibát követtek el, örültek életük bármily áron való megváltásáért és a feltételeket hálásan elfogadták. „És most ímé, a te kezedben vagyunk” — mondták Józsuénak — „amint cselekedni jónak és igaznak tetszik előtted, úgy cselekedjél mivelünk” (Józs 9:25). Utódaik századokon át a szentély szolgálatával álltak kapcsolatban. A gibeoniták területe négy városra terjedt ki. A nép nem élt királyi uralom alatt, hanem vének vagy tanácsosok kormányozták őket. Gibeon, városaik közül a legfontosabb, „[...] nagy város [...] olyan mint egy a királyi városok közül (...) férfiai pedig mind vitézek valának” (Józs 10:2). Mivel e nagy város lakói ily megalázó eljáráshoz folyamodtak életük megmentéséért, ez feltűnően mutatja azt a félelmet, amelyet Izrael jelentett Kánaán lakóinak. PP 470.2

A gibeonitáknak sokkal jobb lett volna, ha őszintén tárgyalnak Izraellel. Amíg Jahvénak való alárendeltségük életük megtartását biztosította, addig csalásuk csak szégyent és szolgaságot hozott rájuk. PP 471.1

Isten úgy rendelkezett, hogy mindazok, akik pogányságukkal felhagynak és Izraellel egyesülni akarnak, részesüljenek a szövetség áldásaiban. Őket e kifejezéssel illették: „[...] a köztetek tartózkodó jövevény (3Móz 17:12), és kevés kivétellel ez az osztály Izraellel azonos kedvezménynek és kiváltságnak örvendhetett.” Az Úr rendelkezése ez volt: PP 471.2

„Hogyha jövevény tartózkodik nálad, a ti földeteken, ne nyomorgassátok őt. Olyan legyen néktek a jövevény, aki nálatok tartózkodik, mintha közületek való bennszülött volna, és szeressed azt mint magadat” (3Móz 19:33-34). A páskát és az áldozatok hozatalát illetően megparancsolta: „[...] néktek és a köztetek lakozó jövevénynek egy rendtartástok legyen [...] az Úr előtt olyan legyen a jövevény, mint ti” (4Móz 15:15). PP 471.3

E feltételekkel elfogadhatták volna a gibeonitákat, de ők csaláshoz folyamodtak. Nem volt könnyű a megaláztatás a „királyi város” ama polgárai számára, kiknek férfiai „mind vitézek” voltak. Nem volt könnyű, hogy századokra favágókká és vízhordókká legyenek. Rásze- dés céljából magukra öltötték a szegénység ruháit, s ezt mint az örök szolgaság jegyét, viselniök kellett. Szolgai állapotuk minden nemzedéken át bizonyította, hogy a csalást utálja az Úr. PP 471.4

Péntek október 10

További tanulmányozásra

Amikor a Sittim akácosaiban levő táborhelyet elhagyták, levonult a sereg a Jordán partjára. Mindnyájan tudták, hogy isteni segítség nélkül az átkelést nem remélhetik. A Jordán ebben az évszakban — tavasszal — a hegyek hóolvadása következtében annyira megáradt, hogy a folyó kilépve medréből lehetetlenné tette a szokásos gázlókon való átkelést. Isten azt akarta, hogy Izrael átkelése a Jordánon csoda legyen. Isteni utasításra Józsué megparancsolta a népnek, szenteljék meg magukat. El kellett távolítaniok minden bűnüket és minden külső tisztátalanságtól szabaddá kellett tenni magukat. „Mert holnap” — mondotta — „az Úr csodákat cselekszik köztetek” (Józs 3:5). Rendelkezésére a frigyláda a sereg előtt kellett járjon.

Ha látják Jahve jelenlétének a papok által hordozott jegyét elindulni a tábor közepén lévő helyéről és a folyó felé haladni, akkor induljanak el helyeikről és menjenek utána. Az átkelés körülményeit előre pontosan megmondták. Józsué így szólt: „Ebből tudjátok meg, hogy az élő Isten van köztetek, és hogy kétség nélkül elűzi előletek a kananeust, [...] Ímé az egész föld Urának frigyládája előttetek megy át a Jordánon!" (Józs 3:10-11). PP 451.3

A meghatározott időben indultak el, a papok vállán vitt frigyláda vezette az élcsapatot. A népnek a rendelkezés szerint vissza kellett maradnia, úgy hogy közte és a láda között majdnem egy kilométer távolság kellett legyen. Mindenki feszült érdeklődéssel nézte, mint mennek le a papok a Jordán partjához. Látták, hogy a szent frigyládával egyre közelednek a haragos, háborgó folyamhoz, végül a hordozók beléptek a vízbe. Akkor a felső vízáradat megállt, míg az alsó rész tovább folyt és a folyamágy üresen maradt. PP 452.1

Isteni parancsra a papok a meder közepébe mentek és ott megálltak, míg a nép leszállt a mederbe és átment a túlsó partra. így vésődött az egész Izrael tudatába az a tény, hogy a Jordán vizét visszatartó hatalom ugyanaz, mint amely negyven évvel ezelőtt atyáik előtt a Vörös-tengert nyitotta meg. Mikor az egész nép átkelt, a frigyládát is átvitték a nyugati partra. Még alig érte a biztos partot és éppen csak érintette a papok talpa a szárazföldet, a bezárt víz szabadon engedve lezúdult visszatarthatatlan áradatként a folyó természetes medrébe. PP 452.2

Az elkövetkezendő nemzedék e csodát illetően nem maradt bizonyíték nélkül. Amikor a papok a ládát tartva a Jordán közepében álltak, az előzetesen kiválasztott tizenkét férfi — nemzetségenként egy-egy — mindegyike felvett a folyó medréből egy követ, ahol a papok álltak, és átvitték a nyugati partra. Ezekből a kövekből első táborozásuk helyén emlékoszlopot állítottak. A népnek megparancsolták, hogy mondják el gyermekeiknek és gyermekeik gyermekeinek a szabadulás történetét, amit Isten cselekedett érettük, amint Józsué mondta: „Hogy megismerje a földnek minden népe az Úrnak kezét, hogy bizony erős az: hogy féljétek az Urat, a ti Isteneteket minden időben" (Józs 4:24). PP 452.3

E csoda hatása nagy jelentőségű volt úgy a héberekre, mint ellenségeikre. Ez Isten folyamatos jelenlétének és védelmének biztosítéka volt Izrael számára és bizonyíték, hogy Józsué által éppúgy fog cselekedni érettük, mint Mózes által. Szükséges volt ez a biztosíték szívük megerősítésére, amint elindulnak az ország meghódítására, e hatalmas feladatra, mely negyven évvel ezelőtt az atyák hitét megingatta. Józsuéhoz így szólt az Úr, még mielőtt átkeltek volna: „E napon kezdelek téged felmagasztalni az egész Izráel szemei előtt, hogy megtudják, hogy amiképpen vele voltam Mózessel, teveled is veled leszek" (Józs 3:7). Az eredmény megfelelt az ígéretnek. „Azon a napon felmagasztalá az Úr Józsuét az egész Izráel szemei előtt, és félék őt, amint félték vala Mózest, életének minden napjaiban" (Józs 4:14). PP 452.4

További tanulmányokért forduljon bizalommal:

WhatsApp: (+49)157-508-25-635, (+63)961-954-0737

contact@advancedsabbathschool.org